ל) [לעיל פב: וש"נ],נ"א באגפיה רגל דהא

כנפיה נינהו. ועי׳ רש״ח,

ג) ושבת מ: יבמות נב. כתובות מה: נזיר כג. נח:], ד) ב"מ קב. [לעיל קלט: תוספתא פ"י ה"ב],

קיפ: מושפתו פיים ב"ק **ה)** [ב"מ יא. קב. קיח. ב"ק מט:] (קב), ו) [ל"ל רבא],

1) [ע" מוס' ב"ק לח. ד"ה והני מילי וחוס' ב"ח ט. ד"ה הואיל], ח) [מעליה.

רש"לו, ע) ל"ל בה,

אבל גנב וגזלן דעל כרחך ניתק לעשה

אימא לך דלא לקי: לא מוסירו. ואם

תותירו באש תשרופו הא ודאי ניתק

לעשה: ואי פ"ד. הסבר ר' יהודה שלח

דקרא אחר לקיחה משמע וטעמא

דלוקה משום לאו שניתק לעשה לוקין

עליו אמאי קתני ואין משלח הכתוב

מחייבו אף לשלחו לאחר לקיחה והוא

פוטרו: דילמה. אינו משלח דקאמר

אינו נפטר בשלוח אלא אף לוקה: עד

כמה משלחה. אם נטלה: שחלא

מתחת ידו. ואם יכול לחזור ולתופשה

מותר: במה משלחה ברגל. יחחונה

ברגלה וישלחנה: בגפה. אוחזה בכנפה

ומשלחה: משלחי רגל. אלמא שילוח

ברגל הוא כך שמעתי. ונראה בעיני

שאין שילוח זה דומה לשילוח רגל השור

שהוא הולך ברגלים והכא אחיזה

ברגלים וכמדומה לי דהכי האמר רב

הונא אמר ברגל שאם תלש גפה

ושלחה נפטר ממלות שילוח כיון שהלכה

ב' פסיעות או ג' ומותר לחזור

לתופשה ורב יהודה אמר בגפה

שתוכל לעוף כדרכה וראייה לדברי מדמייתי עובדה דההוה דמלשינהו

לגפה ושלחה דחייביה רב יהודה

למשלחיה דרב יהודה לטעמיה דאמר

אין שילוח עוף ברגל: רבי לה גדפה.

השהה אותה עד שיגדלו לה כנפיה

בתוכחה שלא ירגיל בזה ואין לה קלבה

אלא עד שיקבל עליו: מימה. עוף

טהור הוא: אמר ליה. רבא: דלמא

חדה ביעתה הוה דרמיה. לכך

הולרכת לשאול שלא הטילה אלא ביצה אחת וקרא אפרוחים או בילים כתיב:

ומשלחנה:

מכת מרדות. רידוי

במ א ב מיי פי"ג מהלי שחיטה הלי ד סמג עשין סה טוש"ע י"ד סי

רלב סעיף ד: ל ג מיי׳ שם הל׳ :טוש"ע שם סעיף ב לא ד מיי׳ פ״ו מהלכות גזילה הלי ז סמג עשין פט טוש"ע ח"מ סי

הוה מלי למימר דסבר קיימו

גול. מפורש בסוף השואל

ולא קיימו הילכך לוקה ומשלח

' אליבא דרבנן

אי הכי אמאי אסורות משום

הדרן עלך שילוח הקן

(ב"מ לף קב.):

שע סעיף א: ה [מיי פי"ג מהלכות שחיטה הלכה ח סמג לאוין קר טוש"ע י"ד סימן רלב סעיף בן: ו ז [מי" שם הלכה יח]:

מוסף רש"י

באש תשרופו. עשה הוא ולאו שניתק לעשה אין לוקין עליו והמותיר בפסח פטור (לעיל פב:). מכת מרדות. (שבת מ:) לאו מלקות ארבעים הוא אלא מכת מרדות, מכת רידוי מדרבנן (יבמות נב.). יוני שובך. שמבקשים מזונומיהן בשדה וקניהן בשובך ואין אלו יוני הרדיסאות הגדילים בשילוח. הקן, אם רובלת על הבילים דקרינא בהן כי יקרא פרט למזמן דלאו מזמן נינהו (שם). מומן נינהו (שם). יות משום גזל ואסורות גזל גמור, דלא זכה בהן גול גמור, דכם זכה כהן בעל השובך דממילה קחתו ורכו להחם (שנהדרין כה.) קרי כאן כי יקרא פרט למזומן. דכיון דהבינים שלו הוה ליה הקן מזומן, דכן הוה הבינים (ב"מ מר), עם יציאת רובה. קרינא ביה או בילים ואם היה בא לתפוש קודם שתיגמר יליאתה חייב לשלח אמאי אסורות משום גדל. כיון דלא נפלה לחצרו (שם). אאמם. כלומר גול דדרכי שלום אפילו אאמן קאמר, דדעתו של הוא דחוזרים למקומן לערב לעולם אביצה. (שם). לעולם אביצה. ולח חחמן (שם). אע"ג דנפל לחצרו. חייבות בשילוח הקן ולח מומן הוח כל זמן שחם רובלת בשיטו האן זכח מוומן הוא כל זמן שאם רובלת עליהן ולא תיקשי לר' יוסי כר' חנינא דכל היכא דאיהו כו' (שם). אמאי אסורות מפני דרכי שלום. ומו לא (שם). אי דשלחה. מי שנטלן, גזל מעליא הוא. דהא קניא ליה חלרו (שם). שלוחי בעי. ואיכא איסור שלח תשלח והדר את הבנים תקח לך וכו' מאי איריא גול (שם). בקטן. הא דקתני דרכי שלום ותו לא, בדלא שלחה ובקטן דלאו בר שילוח הוא דאינו

רבי חייא ורבי אושעיא סדרו את הברייתות ודקדקו בדברי כל חכם לותר כמו שאתר אבל יש תנאים הרבה שמוסיפים על משנתם בדדמי כי הכא משום דשמעינן לרבי יהודה הכא דמחייב סברי טעמא משום לאו שניתק לעשה לוקין עליו והוסיפו לומר גנב וגזלן: דילמה אינו בכלל מלקום ארבעים הניא. ואשמועינן דטעמא דרבי יהודה במתני׳ משום דשלח מעיקרא משמע והתנאים טעו בגירסתם לאחר זמן ואמרו שישנן דאמרי דומיא דמתני׳: לא סשוב. לקחתו (ט): לא סכלה. דפאה והרי הן ניתקין לעשה דכתיב לעני ולגר תעווב אותם: מעיקרא משמע. לא תכלה אבל מה עליך לעשות עזוב אותם ולא תכלה אי כרבנן משלח ואינו לוקה.

רבי חייא ובי רבי אושעיא משבשתא היא ולא תותבו מינה בי מדרשא דלמא אינה בכלל מלקות ארבעים תניא ת"ש דתני ר' אושעיא ור' חייא ילא תשוב ושב ילא תכלה וכלה ישנן בכלל מלקות ארבעים דברי רבי יהודה שמע מינה מעמיה דרבי יהודה משום דקםבר לאו שניתק לעשה לוקין

עליו דלמא התם היינו מעם דקסבר תעזוב מעיקרא משמע א"ל רבינא לרב אשי ת"ש 50לא תותירו ממנו עד בקר וגו' באש תשרופו בא הכתוב ליתן עשה אחר לא תעשה לומר לך שאין לוקין עליו דברי ר' יהודה ש"מ מעמא דר' יהודה משום דקסבר שלח מעיקרא משמע ש"מ א"ל רב אידי לרב אשי מתני' נמי דיקא דקתני הנוטל אם על הבנים ר' יהודה אומר לוקה ואין משלח ואי ס"ד מעמא דר' יהודה לאו שניתק לעשה לוקין עליו לוקה ומשלח מבעי ליה ודלמא הכי קאמר במתני' אין נפטר עד דמלקין ליה עד כמה משלחה אמר רב יהודה "כדי שתצא מתחת ידו במה משלחה רב הונא אמר ברגליה רב יהודה אמר באגפיה רב הונא אמר ברגליה דכתיב ⁴משלחי רגל השור והחמור רב יהודה אמר ייבאגפיה דהא כנפיה נינהו בההוא דגזינהו לגפה ושלחה ואח"כ •תפשה נגדיה רב יהודה א"ל זיל רבי לה גדפיה ושלחה כמאן אי כר' יהודה לוקה ואין משלח אי כרבנן משלח ואין לוקה לעולם כרבגן יומכת מרדות מדרבגן ההוא דאתא לקמיה דרבא אִ"ל תיִמה מהו אמר לא ידע האי גברא דְעוף מהור חייב לשלוחי אמר ליה דילמא חדא ביעתא הוא דרמיא אמר ליה האי ידעי לך מתניתין היא אין שם אלא אפרוח אחר או ביצה אחת חייב לשלח שלחה ואהדר לה רבא פרסתקי ותפסה וליחוש לחשדא כלאחר יד יהת"ר יוני שובך ויוני עלייה יחייבות בשלוח יואסורות משום גזל מפני דרכי שלום ואי איתא להא דאמר יוםי בר ר' חנינא חצרו של אדם קונה לו שלא מדעתו קרי כאן כי יקרא סר' יוםי בר ר' חנינא הפרט למזומן אמר ∘רב ביצה עם יציאת רובה הוא דאחייב בשלוח מקנא לא קני עד דתפול לחצרו וכי קתני חייבות בשלוח מקמי דתפול לחצרו אי הכי אמאי אסורות משום גזל אאמם ואיבעית אימא לעולם אביצה וביצה כיון דנפיק ליה רובא דעתיה עליה והשתא דאמר רב יהודה אמר רב יאסור לזכות בביצים שהאם רובצת עליהן שנאמר שלח את האם והדר הבנים תקח לך אפי' תימא אע"ג דגפל לחצרו יכל היכא דאיהו מצי זכי חצרו גמי זכיא וכל היכא דאיהו לא מצי זכי חצרו נמי לא זכיא ליה אי הכי אמאי אסורות מפני

פרסחקי. מלודות: וליחוש לחשדא. דרכי שלום אי דשלחה גזל מעליא הוא אי דלא שלחה שלוחי בעי בקטן קטן בר שעל הנאת עלמו חייבו לשלחה דלריך להתרחק מן הכיעור כדאמר באלו דרכי שלום הוא הכי קאמר אביו של קטן חייב להחזיר 🐵 לו מפני דרכי שלום לוי בר סימון אקני פירות שובכו לרב יהודה אתא לקמיה דשמואל א"ל יזיל טרוף טרפות (לעיל דף מד:) דרב חסדא שרי אקן ״דליתגבהו וקנינהו למאי אי למקנא לקנינהו ליה בסודר אי ביום טוב בוכרא ולא זבין מיניה: ומשני כלאחר בעומד יד. מרחוה פירש המצודה שלא הביו המשלח: ואם איסא לדר' יוסי וכו'. הש"ק פריך לה: יליאם רובה. דאם בא אדם ומצא את האם כשהיא מטילה ביצתה וכבר יצא רובה חייב לשלח מקמי דתפול לחצרו דאכתי לאו מזומן הוא: אי הכי. דלא קנתה חצרו: אמאי אסורות משום גול. ואפילו מפני דרכי שלום והלא עדיין מגוף האם הוא: ומשני אאמן. דרכי שלום דקאמר אפילו על האם עצמה יש משום דרכי שלום: ואיבעים אימא **לעולם אבילים.** דאילו על אמן אפילו משום דרכי שלום אין כאן הואיל ואינה נוחה לתופשה לא סמכה דעת בעל השובך עלה ואינו מתקוטט עם הלוקח אבל מהביצים הוא מתקוטט דדעתיה עליהן ונהי נמי דלא קנה לו חצרו משום דרכי שלום מיהא איכא: (a) לוכום. לפשוט ידו מחת האם ולהחזיק בהם. כל קנייה דהפקר זכייה קרי ליה: **והשתא דאמר רב יהודה כו'**. מהשתא מלית לאוקומא מתניתין אפילו ילאת כולה ולא מקשה לרבי יוסי ברבי חנינא דלא מזומן הוא וחייבת בשילוח משום בילה אחרונה זאת שלא עמדה האם עליהם משהטילתה ואף על פי שנפלה לחזר לא קנתה חזרו דכיון דהוא עצמו אם היה כאן לא היה יכול להחזיק כלש חזרו נמי לא מצי זכי ליה ואין זה מזומן: אי הכי אמאי אסורות. משום גול. משום דרכי שלום ותו לא: אי דשלחה. קודם דהחזיק בה הרי קנתה חצרו לבעל הביח וגזל מעליא הוא ואי דלא שלחה היאך הוא יכול ליטלם לביצים הא בעי שלוח קודם לקיחת הביצים כרב יהודה: ומשני בקטן. דלאו בר שלוח הוא. והוא הדין דהוה מלי לשנויי כגון דעבר ונטלן תחת האם דגזל מעליא ליכא אלא ניחא ליה לשנויי בדרך היתר ולה בדרך איסור: והדר מתמה ואמר קטן בר דרכי שלום הוא: ה"ג אביו של קטן חייב להחזיר מפני דרכי שלום: פירות שובכו. אפרוחים ובינים: אסא לקמיה דשמואל. לקמן מפרש מאי אינטריך ליה למבעי: טרוף אקן. הקש בידך על הקן: דליסגבהו. מיראתך. והשתא מפרש ואזיל מאי בעא מיניה ומאי מהדר ליה: למאי. הגבהה זו למה: אי למקנא. שלא יחזור בו לוי בן סימון והכי קאמר ליה טרוף אקן דלימגבהו אפרוחים מיראתך ותקנה אותם בהגבהה: **ליקנינהו בסודר**. ולמה הולרך רב יהודה לשאול

היאך יקנה: ואם ליו"ע. שהוא ערב יו"עו ולמחר יהיו אסורים משום מוקצה ובא לשאול במה הכנחם למה לי האי ערחא לערוף אקן:

תורה אור השלם

ו. כִּי תִקְצור קְצִיְרְךְּ ַרְיָּשֶׁרַ יִּיִּשְּׁרֵּ בְשָּׁדֶךְ וְשְׁכַחְתָּ עמֶר בַּשָּׁדָה לֹא תָשׁוּב לְקַחְתּוֹ לְגֵר לַיָּתוֹם וְלָאַלְמָנָה לַגֵּר לִיָּתוֹם וְלָאַלְמְנָה יִהְיֶה לְמַעַן יְבָּרָכְךְ יְיָ אֱלֹהֶיךְ בְּכֹל מִעֲשֵׂה גן יְבֶרְכְּךְּ יְיָ בל מִעֲשֵׂה דברים כד יט ידיק: ָּיָ, ךְּיִּ 2. וּבְקָצְרְכֶם אֶת קְצִיר אַרְצְכֶם לֹא תְכַלֶּה פְּאַת שדה לקצר ולקט קצירה ַּיְּוָךְ יִּאְבּי וְיֶגֶּטְּכּ יְּוְבְּיְךְ לא תְלַקַּט: ויקרא יט ט 3. וְלֹא תוֹתִירוּ מִּמֶּנוּ עֵד בקר והנתר ממנו עד בקר באש תשרפו:

4. אשריכם זרעי על כּל מָיִם מְשַׁלְחֵי רֶגֶל הַשׁוֹר הָהָחֲמוֹר: ישעיהו לב כ הַחֲמוֹר: ישעיהו לב כ

גליון הש"ם

גם' תפשה נגדיה. עי' משנה למלך פ"ג הל' יח מהלכות עבדים: שם זיל מרוף אקן. עי' ב"מ דף ט ע"א מוס' ד"ה הואיל:

הגהות הב"ח

(A) גמ' אביו של קטן חייב להחזיר מפני כל"ל וחיבת לו נמחק: (ב) רש"י ד"ה לא תשוב לקחמו דשכחה הס"ד: (ג) ד"ה לזכות ל"ל אחר ד"ה והשתא וכו" האם מעליה